

Torsdag d. 21/12: Til julebal i nisseland

Julie nynnede, mens hun lavede havregrød. Det var tidligt om morgenen, og huset var meget stille. Uden for vinduet lyste de mange lyskæder i alskens farver. Hendes nissehue havde ligget klar ved siden af sengen, da hun vågnede, og selvom det kløede lidt i nakken at have den på, havde hun ikke tænkt sig at tage den af igen, før det var sengetid.

Christian kom sjoskende ind i køkkenet og smed sig i en stol. Hans lyse krøller stod op til alle sider.

"Du mener det virkelig alvorligt med den nissehue," sagde han, da han så hende.

Julie nikkede. Hun havde været så begejstret, da hun kom hjem dagen før, at hun var løbet direkte ud i plantagen for at finde ham og fortælle ham de gode nyheder.

"Den er stensikker," sagde hun. "Henrik havde en nissehue på, og natnisserne rørte ham ikke, selvom han var helt alene midt på landevejen."

Christian gabte og strakte sig.

"Hvis jeg tager på arbejde med nissehue på, så kommer de andre garanteret til at glo på mig, som om jeg er åndssvag," sukkede han.

Julie satte gryden med havregrød på bordet og øste en portion op til sig selv.

"Så lad være med at have den på, når de andre er der," sagde hun. "Det er jo, når du er alene, at det for alvor bliver farligt."

"Ja, det er selvfølgelig rigtigt," nikkede Christian.

I det samme kom Jes ind ude fra gårdspladsen. Han gned sine hænder for at få varme i dem.

"Pyh, det er koldt udenfor i dag," sagde han og smilede til dem. "Har du lavet havregrød, Julie?"

Julie nikkede. Jes smilede varmt og rodede hende i håret.

"Tak, skat," sagde han. "Det var lige det, jeg trængte til."

De sad lidt og spiste i tavshed. Julie kunne ikke lade være med at smile. Lige nu føltes det, som om de havde styr på det hele.

"Og hvad skal du så lave i dag, Julie?" spurgte Jes.

Julie rettede ryggen.

"Vi skal vise dommerne rundt i byen," sagde hun stolt.

"Dommerne ... Åh, julekonkurrencen!" udbrød Jes. "Hvornår får vi at vide, hvem der har vundet?"

"Først d. 24," svarede Julie. "Men vi må være i finalen, når de sådan kommer ud og kigger."

Jes strålede af glæde.

"Det er alt sammen din fortjeneste, Julie," sagde han. "Godt klaret, min skat."

Christian rejste sig.

"Nå, jeg smutter på arbejde," sagde han og kvalte et gab.

Han luntede ud i gangen. Jes rejste sig også.

"Ja, jeg må også hellere se at komme tilbage til arbejdet. Det ser ud til, at begge mine børn har bedre ting at tage sig til," sagde han og blinkede til Julie.

Julie grinede.

"Jeg skal nok tage opvasken, inden jeg kører," sagde hun.

Christian tørrede sveden af panden og så op mod kanten af den kæmpemæssige grotte, som han stod nede i. Ved siden af ham var de andre i gang med at bakse endnu et rør på plads. Han havde egentlig ikke noget imod det hårde arbejde, men at gå rundt så dybt nede under jorden i en grotte, som han vidste havde været fuld af natnisser, det gav ham myrekryb.

Projektlederne havde været længe om at beslutte, hvordan rørene skulle lægges. Ud over det gigantiske hul og de stejle, næsten klippehårde vægge var der åbenbart også en masse fjernvarmerør i jorden rundt om, som de nødtigt skulle kappe over.

Én af de andre arbejdere lænede sig tilbage og sendte Christian et grin.

"Varmt, hvad?" råbte han. "Det er alle vandrørene. De varmer grotten op og gør livet surt for os. Jeg fatter ikke, hvorfor man vælger at lægge fjernvarmerør hele vejen herud. Det er da for dumt."

Han rystede på hovedet. Christian smilede og nikkede. Men han kunne godt gætte sig til, hvorfor de rør gik hele vejen herud. *Natnisserne hader varme*, tænkte han. *Så mon ikke Klaus' hemmelige klub har haft noget med det at gøre?*

Christian hjalp med at holde, mens rørene blev boltet sammen. Han stirrede ind i mørket inde i røret.

"Er der egentlig gas i røret?" spurgte han.

De andre trak på skuldrene.

"De trykprøver det nogle gange," sagde den ene. "Men de lukker hurtigt igen. jeg tror, de er bange for, at der sker uheld."

"De stoler overhovedet ikke på os," snøftede en anden fornærmet.

"De vil gerne have vores arbejdskraft, men de stoler ikke på, at vi gør

det ordentligt. Som om Jan 'slikhår' Godtfredsen nogen sinde har samlet et gasrør."

De grinede alle sammen.

"Og hvad med dig?" sagde han og så Christian an ud af øjenkrogen.

"Du ligner heller ikke én, der har samlet et gasrør før."

Christian trak på skuldrene.

"Det har jeg nu," sagde han bare.

Manden gav Christian et klap på ryggen.

"Det har du ret i. Nå, her kommer den næste."

Han pegede op. Et stålrør var langsomt ved at blive sænket ned med kranen, der stod sikkert forankret for toppen af grotten.

"Lad os komme videre," råbte manden ved siden af ham. "Det er snart fyraften. Åh, og du dér..."

"Christian," sagde Christian.

"Ja, okay," brummede manden og så alvorligt på ham. "Bliv her aldrig efter mørkets frembrud, forstået? Det er ikke sikkert."

Christians smil falmede. Ubevidst strejfede hans hånd baglommen, hvor hans nissehue lå. Så nikkede han.

"Det skal jeg nok huske."

Julie mødtes med Henrik, Alex og Mie foran købmanden. Alle fire havde nissehuer på. Nu var der bare tilbage at vente på, at dommerne skulle ankomme. Inde i butiksruden kunne de se Juttas runde ansigt, der nysgerrigt fulgte med i, hvad der foregik udenfor.

Selv i dagslys så juleudsmykningen imponerende ud. Det mindede Julie om Theas overpyntede stue. Hver eneste husmur var beklædt med lyskæder eller gran – eller begge dele. Hver eneste have var oversået med nisser og kæmpestore sukkerstokke. Et sted i

nærheden stod en højttaler og spredte julemusik ud i den frostklare luft.

En bil trak ind til siden og standsede. Vinduet blev rullet ned, og en forvirret kvinde stak hovedet ud.

"Undskyld," sagde hun. "Jeg leder efter Søndre ... Frevsinge, står der. Ja, jeg kan næsten gætte mig til, at jeg er landet det rigtige sted, når jeg ser, hvor meget julestemning, der er her!"

Hun så op fra sin notesblok og rettede lidt på sine briller. Hendes mørke hår blafrede let i vinden.

Julie nikkede ivrigt.

"Det er det," sagde hun. "Er I dommerne? I julekonkurrencen?"

Kvinden i bilen smilede.

"Ja, det er vi," udbrød hun. "Du er måske Julie?"

"Ja," nikkede Julie. "Og det her er Alex, Henrik og Mie."

Hun pegede på sine venner. Kvinden lyste op.

"Ja, selvfølgelig er i det," sagde hun. "Kan du ikke parkere derhenne, Tue? Så kan vi komme ud og se nærmere på sagerne."

Mie trådte frem så snart de var steget ud af bilen.

"Jeg har hjemmebagte klejner med," sagde hun og smilede fra øre til øre.

Damen tog imod med et sigende smil.

"Men dog ... Er I ude på at bestikke dommerne?" spurgte hun.

"Ja da," grinede Alex.

Damen lo og rakte hånden frem.

"Jeg hedder Mindy, og det her er Tue," sagde hun og pegede på manden bag sig. "Vi kommer fra JydskeVestkysten, og det er os, der er dommere i konkurrencen om at blive byen med den vildeste julestemning. Vi har efterhånden været mange steder, men jeg må

sige ... sjældent er jeg blevet mødt af sådan et syn, som da vi kørte op ad gaden her."

Manden bag hende nikkede. Han havde et gammeldags kamera om halsen, og han begyndte at lunte rundt og tage billeder af alting.

"Jeg kan forstå, at det er jer, der har fået idéen til at være med i konkurrencen?" spurgte Mindy.

De fire nikkede til hinanden.

"Ja," sagde Julie. "Vi – øhm – så julepynten i Gyrsvilde, fordi vi går i skole dér. Og så tænkte vi, at vi kunne gøre det bedre."

Hun så rundt på de andre, og de nikkede ivrigt. Ingen havde tænkt sig at nævne ét ord om natnisserne. Julie forestillede sig et øjeblik avisoverskrifterne: *SØNDRE FREVSINGE VINDER TITEL FOR ÅRETS BEDSTE JULESTEMNING FOR AT UNDSLIPPE BLODTØRSTIGE UHYRER*. Gad vide, hvad folk ville sige til dét.

"Og det har I da også klaret så mesterligt," udbrød Mindy. "Sig mig lige ... det virker, som om alle simpelthen er med på det her. Hvordan har I fået hele byen til at gå all-in på julepynt?"

Julie trak på skuldrene.

"Vi er vist ret stædige," sagde hun og så på de andre. "Når vi først har fået en idé i hovedet ... Så gør vi det."

"Og så er vi rigtig gode til at hjælpe hinanden," sagde Mie og lagde armen om Julie.

"Hvor lyder det dejligt," sukkede Mindy. "I er simpelthen bare så søde. Og så i nissehuer alle sammen! Hej, Tue! Kom herhen og tag et billede af dem. Det skal vi også have med."

Julie og hendes venner stillede sig tæt sammen og smilede til Tues kamera. Mindy noterede noget ned på sin notesblok.

"Ja, jeg kan selvfølgelig ikke røbe noget før den 24.," sagde hun. "Og husk, at konkurrencen her gælder hele Varde kommune *og* Esbjerg kommune."

Hun blinkede til dem.

"Men ... I ligger lunt i svinget, tør jeg godt at sige."

De fire venner så på hinanden med opstemte blikke. Mindy gav dem alle hånden.

"Inden I går," sagde Julie, "så har vi lige en ting, vi vil vise jer," sagde hun.

Mindy lyste op.

"Ja? Og hvad er så det?" spurgte hun.

Mie, Henrik og Alex lignede store spørgsmålstejn. Julie smilede hemmelighedsfuldt.

"Det er lige her henne ad gaden," forklarede hun. "I skal møde én af min storebrors venner. Hun hedder Thea, og hun er ret glad for julepynt."